

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 57868-08-18 זובלי נ' זיבלי ואח'

מספר בקשה: 3

לפני כבוד השופטת יעל בלכר

אהרון זיבלי
ע"י ב"כ עו"ד אבירן אביב
(עפ"י יפוי כוח מוגבל לצרכי בקשה זו)

המבקש
(הנתבע 2)

נגד

1. יצחק זובלי
ע"י ב"כ עוה"ד חיים שטנגר ואורי פנטילט.

המשיב
(התובע)

2. ג'מיל זיבלי
ע"י ב"כ עו"ד יגאל לונגו

משיב פורמאלי
(הנתבע 1)

3. מעדני הצפון בע"מ

המשיבה הפורמאלית
(הנתבעת 3)

החלטה

לפניי בקשה לביטול היתר המצאה אל מחוץ לתחום השיפוט שניתן במעמד צד אחד בהחלטה מיום 3/10/18 (ההחלטה), במסגרת תביעה שהגיש התובע להסרת קיפוח לפי סעיף 191 לחוק החברות, תשנ"ט - 1999.

עסקין בסכסוך בין הצדדים, בעלי מניות בחברה ישראלית, שנסב בעיקרו סביב נכס מקרקעין של החברה המצוי בישראל, על רקע טענות לקיפוח התובע.

השאלה העיקרית שמתעוררת היא האם קמה בנסיבות העניין עילה להמצאה למבקש, שמתגורר בארה"ב, מכוח תקנה 500(10) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (התקנות), בהיותו בעל דין דרוש או בעל דין נכון לתביעה, שהוגשה כדין כנגד הנתבע 1, אשר מתגורר בישראל.

כללי

1. הצדדים הם בעלי מניות בנתבעת 3, חברה פרטית שהתאגדה בישראל ומחזיקה, בין היתר, נכס מקרקעין בישראל שעומד בבסיס התביעה (החברה). התובע מחזיק ב- 30% ממניות החברה (התובע או המשיב) והנתבעים מחזיקים ביתר המניות. הנתבע 1, אחיו של התובע, הוא בעל 37.5% מהמניות (הנתבע 1) והנתבע 2, בנו של הנתבע 1, בעל 32.5% מהמניות

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 18-08-57868 זובלי נ' זיבלי ואח'

(הנתבע 2 או המבקש).

2. לפי הנתבע בכתב התביעה, החברה הוקמה על ידי המשיב ואחיו, הנתבע 1, בשנת 1961. החל משנת 1962 החברה בעלת הזכויות בנכס מקרקעין ברחוב אוסישקין 50 פינת רחוב ישעיהו 1 בתל אביב (הנכס), שבו מתנהל העסק "סופר באבא" והיא הבעלים הבלעדי של סימן מסחר הרשום של העסק ובעלת הזכות להפעילו.
3. לטענת התובע, בסמוך לכך שהעתיק את מקום מגוריו לארה"ב בשנת 1969 ותוך ניצול עובדה זו, השתלט הנתבע 1 או מי מטעמו על החברה, מידר את התובע מענייני החברה, נישל אותו מרווחיה וביצע פעולות לרבות עסקאות הנוגעות לנכס ו/או לעסק ו/או לסימן המסחר, ללא ידיעתו, ללא הסכמתו ותוך קיפוח זכויותיו. לטענת התובע, התברר לו שחברת א.מ.ה. חברת טוב הארץ (2014) בע"מ הרשומה על שם בתו של הנתבע 1 (ובזמנים הרלבנטיים לתביעה גם ביחד עם אדם נוסף) פלשה לכאורה למקרקעין ועושה מנהג בעלים בנכס ו/או בעסק מבלי לקבל את רשות החברה ומבלי שהדבר הועלה ואושר במסגרת אסיפת בעלי מניות. הכל שלא כדין וללא הסכמתו של התובע.
4. כאמור, התובע הגיש כנגד הנתבעים תביעה להסרת קיפוח לפי סעיף 191 לחוק החברות. מבוקש, בין היתר, לחייב את הנתבעים, יחד ולחוד, לרכוש את מניותיו לפי הערכת שווי עדכנית ואובייקטיבית, שתיתן ביטוי לשווי הריאלי של כלל זכויות החברה, נכסיה ורכושה, תוך שיינתן צו שיאפשר כניסה לנכס ובדיקתו. לחלופין, ביקש להורות על התמחרות בין הצדדים. כן התבקש בית המשפט, לחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, לשלם לתובע את חלקו ברווחיה הריאליים של החברה בשבע השנים שקדמו להגשת התביעה.
5. עם הגשת התביעה, ביקש התובע היתר המצאה אל מחוץ לתחום השיפוט מכוח תקנות 500(2), 500(3), 500(7) ו-500(10) לתקנות וניתן היתר כמבוקש, במעמד צד אחד.

טענות הצדדים בבקשה לביטול היתר המצאה מחוץ לתחום השיפוט

עיקר טענות המבקש (הנתבע 1)

6. לטענת המבקש, בניגודו לרושם שניסה התובע ליצור בתביעה, הוא אינו ממייסדי החברה ולא היה מעורב כלל ברכישת הנכס. הנתבע 1 ואח נוסף שלהם היו המייסדים. האח האחר העביר חלק ממניותיו לתובע וחלק ממניותיו נרכשו ע"י הנתבע 2 בשנת 1994. התובע שעזב

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 57868-08-18 זובלי נ' זיבלי ואח'

את הארץ בשנת 1969, נעדר כל זיקה לחברה ולמעשה, נעדר ציפיה לגיטימית להיות מעורב בחברה ובניהול עסקיה.

7. לטענת המבקש, מדובר בתביעה טורדנית, קנטרנית וחסרת תום לב שהגיש התובע על מנת להפעיל לחץ על הנתבעים להגיע עימו לפשרה וכך שיקבל כספים שאינם מגיעים לו. לטענת המבקש, התובע הגיש תביעתו כתביעה להסרת קיפוח בעלי מניות על מנת לקשור אותו לתביעה ותוך הסתרת עובדות רלבנטיות בעוד שהדרך הנכונה להגשת התביעה, כפי שעולה מטענות התובע בכתב התביעה, היא הגשתה כתביעה נגזרת. מעיון בתביעה ניכר כי אין בכתב התביעה טענה המופנית כלפי המבקש ישירות ואין לתובע עילת תביעה כנגדו. מכאן גם נלמד שאין לתובע עילת תביעה כזו המצדיקה את מתן היתר ההמצאה מחוץ לתחום.

8. לטענת המבקש, לא קמה לתובע גם עילה להמצאה לפי תקנה 500. התובע לא מפרט בבקשה ובתצהיר התומך בה, את התקיימות התנאים הדרושים לקימום העילה. יתר על כן, מעיון בכתב התביעה ובפרק הסעדים עולה כי אין מדובר בתביעה במקרקעין אלא בתביעה שעניינה סכסוך בין בעלי המניות בחברה. התביעה שבכותרת אינה עוסקת בחוזה או בהתחייבות ביחס למקרקעין בישראל אלא בחברה המחזיקה במקרקעין בישראל וגם בסעדים המבוקשים אין סעד שבא בגדרי תקנה 500(3) לתקנות. לשיטת המבקש, לא מתקיימים גם תנאי תקנה 500(7). התביעה אינה על פי פקודת הנזיקין אלא לפי חוק החברות ולא נתבע בה כל סעד נזיקי. בנוסף, לא ייתכן שניתן לייחס למבקש, שהוא תושב חוץ, מעשה או מחדל כלשהו בתחום המדינה כלפי התובע, שגם הוא תושב חוץ ומתגורר בשכונת למבקש. לעניין תקנה 500(10) טוען המבקש, כי אין זה המקרה הנכון להפעיל את "סעיף הסל" בדבר בעל דין דרוש או נכון לפי מבחני הפסיקה. העובדה שהמבקש הוא בעל מניות בחברה אינה הופכת אותו בהכרח לבעל דין דרוש בתביעה כאן. המחוקק לא כיוון לכך שתושב חוץ שהוא בעל מניות יהפוך לבעל דין דרוש או נכון בכל תביעה המוגשת כנגד בעלי מניות אחרים שמקום מושבם בישראל.

9. עוד טוען המבקש, "לחילופין בלבד" כי "נאותות הפורום אינה נוטה במובהק לעבר בית המשפט הישראלי". בעניינם של הצדדים - המבקש והנתבע - הפורום הנאות הוא דווקא ארה"ב, שם מתגוררים שניהם שנים ארוכות, אין יתרון לישראל מבחינת העדים וציפייתם הסבירה היא להתדיין שם.

עיקר טענות המשיב (התובע)

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 18-08-57868 זובלי נ' זיבלי ואח'

10. לטענת התובע, יש לדחות את הבקשה לביטול היתר המצאה. לפי הדין, די בכך שבית המשפט ישתכנע בקיומה של עילת המצאה ובקיומה של עילת תביעה הראויה לטיעון. לטענת התובע, התביעה הוגשה כהלכה כתביעה להסרת קיפוח המיעוט. כמו כן, התביעה הומצאה כדין לנתבע שמקום מושבו בישראל, דהיינו: לנתבע 1, אביו של המבקש; והיתר ההמצאה ניתן כדין בהיותו של המבקש בעל דין דרוש בהתאם למבחנים שהותוו בפסיקה. המבקש הוא בעל כשליש ממניות החברה וההכרעה בתביעה, לאור הסעדים המבוקשים בה, יכול שתפגע בזכויותיו ובקניינו כבעל מניות. לא ניתן יהיה לכפות את "פירוק השיתוף" כמבוקש בתביעה ללא צירופו כצד להליך.
11. בנוסף מתקיימות, לטענת התובע, גם עילות אחרות להמצאה לפי תקנה 500. לטענת התובע, גם אם נניח על פי שיטת המבקש כי לא מתקיימת חלופת תקנת 500(2), מתקיימים תנאי תקנה 500(3) שכן במסגרת התביעה מבוקש למעשה פירוק שיתוף במקרקעין המצויים בתחום המדינה. לעניין תנאי תקנה 500(7) מוסיף התובע וטוען, כי על פי הפסיקה אין הכרח שמקור המעשה או המחדל יהא מכוח פקודת הנזיקין; וכי קיימת חזקה שלא נסתרה על ידי המבקש, שלפיה כלל הפעולות הרלבנטיות לתביעה ובכלל זה המעשים או המחדלים בקשר עם נישול התובע מזכויותיו בחברה, נעשו בישראל.
12. התובע סבור כי ישראל היא הפורום הנאות לדיון בתובענה ובכלל זה, בשל הזיקות הבאות לישראל: במרכז התביעה עומדת חברה הרשומה כדין בישראל וכתובתה הרשומה בתל אביב; הנתבע 1 הוא תושב ישראל; המקרקעין המצויים בבעלות החברה מצויים בישראל, חשבונות הבנק של החברה מתנהלים בבנקים המצויים בישראל ועוד (ראו ס' 25 לתשובה). לטענת התובע, המבקש אינו מצביע על זיקה אחרת לפורום אחר הראוי לדון בתביעה, למעט העובדה שהתובע והנתבע מתגוררים בארה"ב, ואף לא מצא מקום להתייחס כדבעי לזיקות הקושרות את התביעה לפורום הישראלי.
13. בטרם הוגשה תגובת המבקש לתשובת התובע לבקשה לביטול ההיתר, הוסיף התובע וטען (לאחר קבלת רשות במסגרת בקשה מס' 11), כי לכתב ההגנה שהגיש הנתבע 1, צורך מסמך המהווה לכאורה פרוטוקול אסיפת דירקטוריון מיום 5/7/2007, שבה נכחו הנתבע 1 והמבקש בלבד, אשר חתום בחתימת ידם. לטענת התובע, בניגוד לטענות המבקש, פרוטוקול האסיפה קושר אותו לאירועים ולנעשה בחברה. עוד מוסיף התובע כי בכתב ההגנה של הנתבע 1 צוין, שהמבקש מתגורר בארה"ב, הוא דירקטור בחברה ואינו מעורב בניהולה השוטף.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 57868-08-18 זובלי נ' זיבלי ואח'

14. בתגובה לתשובה חזר המבקש על טענותיו והוסיף כי לשיטתו, חלקים מתשובת התובע והתצהיר שצורף לה, הם "מקצה שיפורים" והרחבת חזית פסולה שאין לקבלה. למעשה, בתשובה אף מודה התובע שאין לו עילת תביעה כנגד המבקש. יש לדחות גם את טענת התובע כאילו המבקש מחזיק ביחד עם הנתבע 1 במניות הרוב. שכן בחברה שלושה בעלי מניות המחזיקים בכשליש מן המניות כל אחד. עוד טען כי "פירוק שיתוף במקרקעין המצויים בתחומי המדינה" אינו נכנס בגדרי להתחייבות או חבות במקרקעין שבתקנה 500(3) לתקנות. בנוסף הטענה הנוספת והמסמך שצורף כאמור, מחזקים דווקא את טענות המבקש שלפיהן אינו מעורב בענייני החברה ואינו צד נחוץ. המדובר במסמך משנת 2007 בו מוותר המבקש גם על כל הקשור במקרקעין שהם נכס החברה, לטובת הנתבע 1.
15. אציין כי מי מהצדדים לא ביקש לחקור את המצהירים ומשעה שעיקר טענותיהם משפטיות אין מניעה להכריע על יסוד כתבי הטענות.

דיון והכרעה

16. לאחר עיון בטענות הצדדים ובחומר המונח לפניי אני דוחה את הבקשה לביטול היתר ההמצאה. סבורני, כי התקיימו התנאים למתן היתר המצאה מחוץ לישראל, כפי שאפרט להלן.

עיקרי הדיון החל

17. כלל ידוע בפסיקה הוא כי "נטל ההוכחה מוטל על מגיש הבקשה למתן היתר המצאה. ראשית, עליו להראות כי עניינו נכנס בגדר אחת מעילות ההמצאה, המנויות בתקנה 500 לתקנות. נפסק בעבר כי בשלב דיוני זה, עוד בטרם נתבררה התובענה לגופה 'אין המבקש חייב להראות שיש לו עילה טובה ברמת באותה מידת וודאות הדרושה במשפט עצמו' [...] על המבקש להוכיח את עילת ההמצאה ברמת הוכחה של 'תביעה הראויה לטיעון' [...] שנית, על מבקש ההיתר לשכנע את בית המשפט שמתעוררת 'שאלה רצינית שיש לדון בה', וזאת לגופו של עניין, כלומר לגבי עילת התובענה עצמה [...] אולם גם אם מתקיימים תנאיה של תקנה 500 עדיין מסור לבית המשפט שיקול דעת לבחון האם בית המשפט בישראל הינו הפורום הנאות, וזאת בהשוואה לפורום החלופי..." (ע"א 9275/04 אשבורן חברה לסוכנויות ומסחר בע"מ נ' CAE Electronics Ltd (4/9/07), להלן עניין אשבורן).

עוד נקבע, כי בשל משמעות היתר ההמצאה לחו"ל, שמאריך את זרוע השיפוט הישראלי אל מעבר לגבולותיו הטבעיים, על בית המשפט בדונו בבקשה לנקוט משנה זהירות ובמקרה של

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 57868-08-18 זובלי נ' זיבלי ואח'

ספק, מן הראוי כי הנתבע ייהנה ממנו (ראו ע"א 837/87 הוידה נ' הינדי, פ"ד מד(4), 545, וכן אורי גורן, **סוגיות בסדר דין אזרחי**, מהדורה 12 (2015), 403).

18. עתה ליישום הדיון בענייננו.

19. על קצה המזלג טענתו של המבקש היא, כי אין לתובע עילת תביעה כנגדו וכי אין עילה להמצאה למבקש אל מחוץ לתחום השיפוט. הטענות בתביעה מכוונות כנגד הנתבע 1 ולא כנגד המבקש; וככל שקיימת עילת תביעה, הרי שהמסלול הנכון לתביעה הוא תביעה נגזרת ולא תביעה להסרת הקיפוח, שהוגשה, לטענתו, רק לצורך צירופו כצד להליך. לטענת המבקש, העובדה שהמבקש בעל מניות, אינה מצדיקה את הגשת התביעה כנגדו ואינה מקימה עילה להמצאה מחוץ לתחום לפי תקנה 500(10) לתקנות, או מכל עילת המצאה אחרת.

התובע מנגד סבור, כי הפסיקה תומכת בדרך שנקט בהגשת תביעה להסרת קיפוח המיעוט בנסיבות העניין, לאור מספר בעלי המניות בחברה והיותה "מעין שותפות"; וכי הניח את היסודות הדרושים לתביעה לצורך בקשה להיתר המצאה ולקיומה של עילה להמצאה.

20. סבורני כי במכלול נסיבות העניין, עלה בידי התובע להוכיח כי בידו עילת המצאה ברמת הוכחה של "תביעה הראויה לטיעון"; וכן הוכיח, לגבי התובענה עצמה, כי "קיימת שאלה רצינית שיש לדון בה". אדון בדברים, אחרון - ראשון וראשון - אחרון, שכן מצאתי שיש בדיון בעילת התביעה לגופה כדי לסייע בבחינת קיומה של עילה להמצאה.

21. אשר לשאלה אם בידי התובע עילה לתביעה להסרת קיפוח המיעוט או שמא עליו לנקוט בדרך של תביעה נגזרת, נראה לאור הסעדים המבוקשים והדין, כי קיים לכאורה בסיס שבדין לתביעה להסרת קיפוח המיעוט, באופן המניח את הדעת לצורך הבקשה, ברמת ההוכחה הנדרשת בשלב זה.

22. בע"א 275/89 דוידזון נ' אורנשטיין, פ"ד מו(1), 125 אימץ בית המשפט את גישתה של ד"ר צ' כהן בדבר טווח רחב יחסית של מקרים שעלולים לבוא בגדר "קיפוח", שלפיה "קיפוח יתקיים כל אימת שתהיה פגיעה בציפיות הלגיטימיות של הצדדים, אפילו אין בהתנהגות המשמשת בסיס לתביעה משום הפרת זכות...". ועוד נקבע, כי "בחברה שהיא מעין שותפות קיימת ציפייה לגיטימית של הצדדים לניהול משותף של החברה. לכן, התנהגות הפוגעת בציפייה זו עשויה לשמש בסיס לתביעה בגין קיפוח" (בעמ' 131). השאלה מהי "הציפייה הלגיטימית", אם קיימת והאם הופרה, נקבעת בכל עניין לפי נסיבותיו ותבטור לפי העניין והצורך, בהליך העיקרי (לרבגוניות פניו של "קיפוח המיעוט" ראו גם ע"א

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 57868-08-18 זובלי נ' זיבלי ואח'

2699/92 בכר נ' ת.מ.מ תעשיות מזון מטוסים (נתב"ג) בע"מ, פ"ד נ(1) 238, 246. כך נקבע גם ברע"א 9646/04 חסקי אלון ייזום בניה והשקעות בע"מ ואח' נ' אריה מיכלסון חברה לייזמות בע"מ, פ"ד נט(3), (ניתן ביום 12/1/05, כב' הש' גרוניס כתוארו אז). בענייננו, להזכיר, הסעדים שהתבקשו הם בגין נזקים אישיים ולא עבור החברה. משכך, על פניו, לא ברורה הטענה שעיון בתביעה מעלה שהמסלול המתאים הוא בהכרח תביעה נגזרת. בהקשר זה אציין עוד, כי בעניין חסקי עתרו התובעים למספר סעדים, לרבות סעד כספי עבור החברה. נקבע, כי אין מקום לסלק את התביעה שהוגשה במסלול של קיפוח המיעוט על הסף; וכי אפילו היה הסעד הכספי עבור החברה הסעד היחיד, ייתכן שלא היתה מניעה בנסיבות המקרה לנקוט הליך לפי סעיף 191, שכן כאשר הנזק שנגרם לחברה קשור לנזק שנגרם לבעל מניות בגדר עילת הקיפוח, לא יהיה הכרח בכל מקרה לבחור במסלול של תביעה נגזרת, על מנת לתבוע פיצוי בשל נזק שנגרם לחברה. אוסיף כי בעניין דוידזון ובעניין חסקי הנ"ל, דובר היה בחברות פרטיות שלהן מספר מועט של בעלי מניות, בדומה לענייננו.

23. כפי שנקבע בפסיקה, בבחינת עילת התובענה לגופה "על בית המשפט להשתכנע שמתעוררת 'שאלה רצינית' שיש לדון בה [...]. מטרת בחינה זו היא לוודא כי התובענה אינה טורדנית או תובענת סרק. זהו סטנדרט נמוך יותר מ'תביעה הראויה לטיעון'. הסיבה לכך היא, משבא המבקש בגדרי תקנה 500, ומתקיימת עילת המצאה מסוימת, אין סיבה שבית המשפט ינהל דיון ארוך לגבי עילת התובענה עצמה, ואין סיבה שיטיל על המבקש נטל כבד, בשלב של הליך מקדמי זה [...]. כלומר, אין להפוך את הדיון בהיתר ההמצאה לדיון מלא ומקיף בעילת התובענה, כפי שעוד ייעשה בגדר ההליך העיקרי, אם היתר ההמצאה יעמוד על כנו" (עניין אשבורן, בס' 7).

24. נחה, אפוא, דעתי נוכח כל האמור, כי עלה בידי התובע להוכיח לגבי התובענה עצמה, כי "קיימת שאלה רצינית שיש לדון בה".

25. אשר לקיומה של עילה להמצאה - אתחיל בדיון בעילה לפי תקנה 500(10), שבה בעיקר התמקדו טענות הצדדים. תקנת 500(10) קובעת, כי "האדם שמחוץ לתחום המדינה הוא בעל דין דרוש, או בעל דין נכון, בתובענה שהוגשה כהלכה נגד בעל דין אחר, שהומצאה לו הזמנה כדין בתחום המדינה".

26. כידוע, "בתקנה 500(10) קבועים שלושה תנאים למתן היתר המצאה: בעל הדין הזר הוא בעל דין 'דרוש' או 'נכון'; התובענה הוגשה כהלכה כלפי בעל הדין המקומי. היינו תובענה שהגשתה עומדת בכל הדרישות הפורמליות והפרוצדורליות הכלולות בתקנות. בנוסף,

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 18-08-57868 זובלי נ' זיבלי ואח'

- תובענה כזו אינה פסולה או משוללת יסוד על פניה, גם לגופו של עניין" (גורן, שם, בעמ' 411).
27. המבחן העיקרי בבחינת השאלה האם בעל דין הוא "דרוש" או בעל דין "נכון", הוא מבחן צירוף נתבעים על פי תקנות סדר הדין האזרחי. דהיינו: **"בהנחה ששני הצדדים יושבים בארץ, האם התובע חייב או רשאי לצרף אותו נתבע לתביעה?"** (קונפיו - שר, סמכות שיפוט על נתבע זר, תש"ס (2000), עמ' 121; רע"א 5150/02 ד"ר וינברג עו"ד נ' בייליס עו"ד, פ"ד נח(2) 205).
28. להזכיר, התובע הוא בעל 30% ממניות החברה; הנתבע 1, אחיו של התובע, הוא בעל 37.5% מהמניות; והמבקש, בנו של הנתבע 1, בעל 32.5% מהמניות. התובע ביקש, בין היתר, לחייב את המבקש ואביו לרכוש את מניותיו; ולחלופין בלבד, להורות על קיומה של התמחרות בין הצדדים. וכי יש להעלות על הדעת כי סעד כזה, ככל שימצא ראוי וינתן, יינתן בהליך שהמבקש אינו צד לו? - ברי כי אם היה המבקש תושב הארץ, היה בית המשפט מוצא לנכון לצרפו כצד לתביעה; וכי המבקש הוא בעל דין דרוש או נכון בתביעה, כאמור בתקנה 500(10) לתקנות.
29. גם הדרישה כי התובענה תוגש כהלכה כנגד הנתבע שהוא תושב ישראל מתקיימת בענייננו. ההלכה בעניין זה נקבעה בע"א 481/84 אטלנטיק, חברה לדיג וספנות בע"מ נ' Astilleros Y Talleres, פ"ד מב(3), 102 כדלקמן: **"... בית המשפט יבחן בהקשר זה הן את משקל התביעה והן את מהות התביעה הלכאוריים נגד הנתבע הזר, וייתן את דעתו לשאלה, אם צירוף התביעות הינו באמת נחוץ להבטחת משפט הוגן ויעיל. במיוחד יציג בית המשפט לעצמו את השאלה, שמא התביעה נגד המתדיין הישראלי הינה שולית ומשנית בערכה, ושמא קיים חשד מבוסס, שהיא הוגשה רק במטרה לאפשר בדרך זו את צירופו של הנתבע העיקרי, היינו הנתבע הזר..."**
30. בענייננו, סבורני כי התביעה כנגד הנתבע 1 שהוא תושב ישראל, הוגשה כהלכה. כפי שאף עולה מטענות המבקש עצמו, עיקר טענות התביעה מופנות כלפי הנתבע 1, המתגורר בישראל; ואין ולו ראשיתו של חשש, כי צירופו של הנתבע 1 לתביעה בא רק על מנת שניתן יהיה לרכוש סמכות כלפי המבקש, הנתבע 2, שמתגורר בארה"ב.
31. לנוכח הקביעה כי מתקיים התנאי שבתקנה 500(10) לתקנות, מתייתר הצורך בדיון בטענות הצדדים ביחס לעילות המצאה אחרות.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 57868-08-18 זובלי נ' זיבלי ואח'

32. אני דוחה את הטענה כי יש לבטל את ההיתר מחמת שהפורום הישראלי אינו הפורום הנאות. מקובלת עליי עמדת התובע בתשובתו בעניין זה. ממילא המבקש לא הצביע על פורום נאות אחר לדיון בתובענה. בנסיבות העניין אין די בכך שהתובע והמבקש מתגוררים בארה"ב (והטיעונים שנבנו סביב עובדה זו) כדי לקבוע שהפורום הנאות הוא הפורום בארה"ב. נראה לכאורה כי הזיקות לישראל חזקות ומשמעותיות יותר.

33. בשולי הבקשה ביקש המבקש, לחלופין, להורות על ביצוע המצאה חוזרת בטענה שההמצאה שנעשתה אינה תואמת את הוראות ההחלטה, שלפיהן בין היתר, תבוצע המסירה ע"י חברת דיוור פרטית ובאופן שיומצא אישור מסירה. לטענת המבקש, המסמכים לא נמסרו לו במסירה אישית ואין אישור מסירה כנדרש. אני דוחה טענה זו ואת בקשתו החלופית של המבקש להורות על המצאה מחדש. על פי המסמכים המצויים בתיק בוצעה המצאה של מסמכי התביעה כנדרש. לתשובת התובע מיום 18/2/19 צורפו מסמכי FedEx ותצהיר מוסר מיום 14/1/19 המעיד על ביצוע המסירה (שלפיו הנתבע סירב לחתום). בכל מקרה, לא מצאתי טעם או הצדקה של ממש לדבר, למעט סרבול ההליך והארכתו שלא לצורך. המסמכים הומצאו בפועל לידי המשיב והושגה תכלית ההמצאה, כפי שעולה מעצם קיומו של הדיון בבקשה זו.

סוף דבר

34. הבקשה לביטול היתר ההמצאה נדחית וההיתר בעינו עומד.

אני מחייבת את המבקש לשלם לתובע (המשיב) הוצאות הבקשה בסך של 10,000 ש"ח.

כתב הגנה יוגש ע"י המבקש (הנתבע 2) בתוך 30 ימים.

ההחלטה ניתנה בסמכותי כרשמת.

המזכירות תדוור לצדדים.

המזכירות תעביר לעיון המותב המטפל לצורך המשך הטיפול בתובענה.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשע"ט, 25 יוני 2019, בהעדר הצדדים.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 57868-08-18 זובלי נ' זיבלי ואח'

יעל בלכר, שופטת